

شهادت امام علي النقي(ع)

امام علي بن محمد(ع)، معروف به هادي و نقي، که دهمین امام شیعیان است، در سوم رجب، و به قولی در 25 جمادی الآخر، در سامرا به شهادت رسید...

امام علي بن محمد(ع)، معروف به هادي و نقي، که دهمین امام شیعیان است، در سوم رجب، و به قولی در 25 جمادی الآخر، در سامرا به شهادت رسید. امام علي النقي(ع)، از ذي قعدة سال 220 قمری، که پدر بزرگوارش حضرت امام محمد تقی(ع)، معروف به جوادالائمه(ع)، به شهادت رسید، بنا به وصیت آن حضرت، مقام منیع امامت را بر عهده گرفت. گفتنی است، هنگامی که امام هادی(ع) مقام امامت را بر عهده گرفت، از عمر شریفش بیش از هشت سال و پنج ماه نگذشته بود و وی به مانند پدر ارجمندش در سنین کودکی به این مقام عظیم نایل آمد. امام علي النقي(ع) در ایام امامت خویش با خلافت شش تن از خلفای بنی عباس معاصر بود و آنان عبارت بودند از: معتصم، واثق، متوکل، منتصر، مستعین و معتز. رفتار این عده از خلفای عباسی با امام علي النقي(ع) متفاوت بود. برخی رفتار خصمانه و برخی دیگر رفتار متعادل تری اعمال می نمودند. ولی همه آنان، در غضب خلافت و نادیده گرفتن حقوق امامت، هم رأی و هم نظر بودند. در میان آن ها، متوکل عباسی (دهمین خلیفه عباسیان) بیش از همه، نسبت به اهل بیت(ع) و خاندان امامت و علویان صاحب نام، دشمنی می ورزید و از هر راه ممکن در صدد اذیت و آزار آنان بر می آمد و حتی نسبت به درگذشتگان اهل بیت(ع) نیز عقده گشایی می کرد و دستور می داد که قبور امامان معصوم(ع)، به ویژه قبر مطهر ابا عبدالله الحسین(ع) و خانه های مجاور آن را خراب کرده و زمین های کربلا را شخم زده و زراعت نمایند. وی، در سال 243 قمری، امام علي النقي(ع) را از مدینه منوره به سامرا فراخواند و آن حضرت را برای همیشه از موطن اصلی وی و اجداد طاهرینش دور نمود. تنها منتصر عباسی (یازدهمین خلیفه عباسیان) پس از ترور و هلاکت پدرش متوکل، در ایام کوتاه مدت خلافت خویش، نیکی های در خور توجهی به علویان و وابستگان به خاندان رسالت و امامت نمود، که در برابر آزار و اذیت های بی حد و حساب سایر خلفای عباسی، قابل جبران نمی باشد. امام علي النقي(ع) به مدت یازده سال در سامرا (پایتخت عباسیان) و در محله عسکر (منطقه مسکونی نظامیان) به حالت تبعید، زندگی نمود و در این مدت، تحت مراقبت و نظارت دستگاه امنیتی خلافت قرار داشت و از تماس با دوستان و یاران خویش محروم بود. سرانجام در سوم رجب و یا به روایتی در 25 جمادی الآخر سال 254 قمری، در ایام خلافت معتز عباسی، به وسیله معتمد عباسی، برادر خلیفه وقت، مسموم و در آن غریبه سرا، به شهادت رسید. به هنگام شهادت آن امام همام، جز فرزندش امام حسن عسکری(ع)، کسی در بالینش حاضر نبود. امام حسن عسکری(ع) در ماتم پدر بزرگوارش، بسیار گریست و گریبان درید و خود متوجه غسل، کفن و دفن آن حضرت گردید. برخی از نادانان و یا متعصبان به امام حسن عسکری(ع) خرده گرفته که چرا وی گریبانش را درید. آن حضرت به آنان پاسخ داد: شما چه می دانید از احکام دین خدا؟ حضرت موسی بن عمران(ع) در ماتم برادرش هارون(ع) گریبان چاک زد. از امام هادی(ع) تشییع جنازه با شکوهی به عمل آمد. دوستداران اهل بیت(ع)، فقها، قضات، دبیران، امیران و حتی بزرگان دربار خلافت در تشییع جنازه مطهر وی شرکت کرده و وی را در یکی از حجره های خانه اش دفن نمودند. هم اکنون قبر شریفش، به همراه قبر مطهر فرزندش امام حسن عسکری(ع) و قبر خواهرش حکیمه خاتون دختر امام جواد(ع) و قبر نرگس خاتون مادر امام زمان(ع) در یک ضریح مقدس قرار دارد و در شهر سامرا، مزار شیعیان و دوستداران اهل بیت(ع) می باشد.